

ŽIVOT VÍRY

Proměna společnosti evangeliem

ZÁŘÍ 2019 45 Kč / 1,90 €

L. Ondráček:
Pošmourne
křesťanství?
/ 4

L. Wallnau:
Žijete ve
zlomové době
/ 8

L. Michálek:
Brexit
a náš úkol
/ 22

A photograph of two women standing outdoors in front of a green leafy background. The woman on the left has long dark hair, wears glasses, a dark purple long-sleeved shirt, and denim overalls. The woman on the right has shoulder-length brown hair and is wearing a short-sleeved top with a colorful floral pattern in shades of pink, blue, and white. Both women are smiling at the camera.

Pěstounství jako kurz důvěry v Boha

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Pošmourné, nebo radostné křesťanství?**
Lubomír Ondráček

REPORTÁŽ

- 6 Křesťanská konference 2019**
živi
- 6 Superhrdinové v akci**
todi

ROZHOVOR

- 8 Žijete ve zlomové době, a ani o tom nevíte**
Lance Wallnau

TÉMA: NÁHRADNÍ RODIČE

- 12 Pěstounství je rychlokurz v důvěřování Bohu**
Jana Frantíková
- 14 Je to mravenčí práce**
Monika a Aleš Dietrichovi
- 14 Proč jste se stali pěstouny?**
Co jste díky tomu zažili?
anketa
- 16 Rodinu jsem našel až napotřetí**
Pavel Sysala, Ivo Sysala

MŮJ PŘÍBĚH

- 18 Slíbila jsem to Bohu...**
Eva Lesová

Z HISTORIE

- 20 Sám mezi Hotentoty**
Georg Schmidt, Jaroslav Pleva

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

- 22 Brexit: exodus, nebo exitus?**
Libor Michálek

PŘIPRAVUJEME

- téma: Křesťan a nemoc**
 - různé přístupy k uzdravování
 - příběhy a zkušenosti čtenářů
- reportáž z festivalu United Vsetín** se opět stal hlavním městem křesťanské mládeže
- Mlha v údolí** humorná povídka Pavla Bosmana

6 Co nabídla letošní Křesťanská konference fotoreportáž

8 „Amerika potřebuje drsného Samsona“ rozhovor: Lance Wallnau

12 „Bavilo mě, když byly děti v pubertě“ téma: Zkušenosti věřících pěstounů

16 Poprosil jsem ještě o jednu šanci „slušný kluk“ bezdomovcem

19 „Netušíš, jakou bolest cítím!“ zážitek z autobusu

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoliv měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbk.sk, web: www.jonatan.vbk.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentůvská 18, 110 00 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem. Seznamovací a fundraisingové inzertní nezveřejňujeme. Podmínky inzertní: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

v létě jsem narazil na zajímavý zahraniční televizní seriál. Jeho základní zápleтка spočívá v tom, že skupina ozbrojených zločinců pronikne do státní tiskárny peněz a cenin, zajme rukojmí a nechá se v továrně obklíčit policií. Cílem jejich pečlivě připraveného plánu není jednoduše ukrást peníze a zmizet. Naopak se úmyslně snaží protahovat vyjednávání, zabránit policii, aby ozbrojenou akci osvobodila zajatce, a vydržet v budově co nejdéle. Protože mezitím rotačky jedou na plný výkon a lupiči si tisknou „své vlastní“ bankovky. V jejich případě skutečně platí známé rčení, že čas jsou peníze. Každá hodina navíc, kterou v tiskárně peněz stráví, k jejich lupu přidá miliony.

Myslím, že příliš často podléháme iluzi, že v životě to funguje podobně. Že stačí někde být dost dlouho a ono se to zúročí. Když jsou nějaký manželé spolu dvacet, třicet let, uznale kývame hlavou. Vzorové manželství, ukázka věrnosti, lásky, sebeobětování. Taková doba, to už je přece docela úspěch, to se nepodaří každému. Vydrželi v „tiskárně peněz“ tak dlouho, to už musejí mít ve svém vztahu nastrádáno pořádné bohatství! Jenže samotná délka manželství nemusí až tak moc vypovídat o jeho kvalitě. Partneři můžou žít spoustu let vedle sebe, i když už se jejich vzájemná láska a úcta ztratily kamsi do neznáma. Nikdo venku neví, že rotačky stojí. Děti, které jsou v této tiskárně jako rukojmí, to samozřejmě většinou vidí, ale ostatním se může všechno zdát v nejlepším pořádku. A pak nás šokuje, že „zrovna tihle“ se najednou rozvedou, když jim děti vylétnou z hnízda. A ano, stává se to i mezi křesťany.

Mimochodem, právě církev mnohdy považujeme za další automatickou tiskárnu cenin, kde člověk bohatne už tím, že tam je. A přesto se lidé, kteří strávili i desítky let ve společenství křesťanů, můžou v životě ztratit. Taková doba, během níž mohli tolik zbohatnout, a navzdory tomu nakonec končí v duchovní chudobě.

Když píšu tyto řádky, vzpomínám na některé z těch, kteří pro mě byli vzorem. Nadšení, horliví vedoucí, zapálení křesťané... a po letech někteří z nich (díky Bohu zdaleka ne všichni!) skončili v různých průsvizích – ve zjevném hříchu, s rozbitou rodinou, v teologických úletech, s falešným mesiášským pocitem jediného správně věřícího, popř. v odpadnutí a v odmítání církve i Boha samotného. Vzpomínám na své vrstevníky, s nimiž jsme si v mládeži byli navzájem povzbuzením a inspirací na společné cestě za Pánem Ježíšem. Boli mě, když vidím, že někdo z nich je dnes alkoholik, další cizoložník, odpadlík... Marně si lámu hlavu, jak je to možné. Co se stalo, že se vydali tímhle zhoubným směrem?

Ostatně, celý náš život je vlastně pobytem v tiskárně peněz. I ve své vlastní rodině vidím ty, kdo z téhle pozemské továrny odešli s pořádným balíkem, s bohatstvím, z něhož i po letech čerpám i já. Vzpomínám třeba na dědečka a babičku, kteří věrně stáli a obstáli v manželství i ve víře – statečně, a přitom neokázalé křesťany, kteří dobře vychovali své děti a jejichž vnuci a pravnuci slouží Hospodinu. Tihle dva přivedli spoustu dalších do Božího království, vytrvali v modlitbách a v oddanosti

Pánu Bohu i v těžkých dobách a zemřeli smířením s Bohem i s lidmi. Ale vidím mezi svými předky i ty, kteří za sebou zanechali jen málo, příklad si z nich můžu vzít v máločem a jejich duchovní odkaz budi rozpaky.

Jaké dědictví předám svým dětem a případným vnukům já? Jaký věčný poklad mi zůstane? Co můžu udělat pro to, aby mi život neprošel mezi prsty? Jak to udělat, aby v mé pomyslné tiskárně nestály stroje ladem? (Zkusil jsem se zeptat svých dětí, co nejdůležitějšího jsem jim zatím svým životem předal, ale nevěděly, byla to na ně příliš složitá otázka. Takže zůstávám v nejistotě. ☺)

Apoštol Pavel o tomhle problému nepochybně věděl, a proto ve svém dopise do Efezu napsal: „Dbejte pečlivě na to, jak žijete; nežijte jako nemoudří, ale jako moudří; vykupujte čas...“ (Ef 5,15–16) Předpokladem pro dobré využití času života je tedy moudrost. Pavel to potvrzuje hned v následujícím verši: „Proto nebuďte nerozumní, ale rozumějte, co je Pánova vůle.“ Trochu to připomíná známý verš z Šalomounových přísloví: „Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem“ (Př 9,10). Zdá se, že velký kus moudrosti získáváme už tím, že hledáme Boží vůli, bojíme se svého Pána zarmoutit. Samotný vztah s Bohem může člověka ochránit před tím, aby sešel z cesty, resp. aby předčasně vyšel z tiskárny ven a nechal se „zneškodnit“ odstřelovačem, který „jako lev řvoucí“ vytrvale čeká na svou příležitost.

Apoštol Jakub pak dodává další pohled na moudrost, ukazuje její další rozměr. Rozlišuje moudrost dvojího druhu, pro změnu podle toho, jak se projevuje ve vztazích s lidmi: První kategorií je moudrost přizemní, duševní (podle ČEP „živočišná“, podle Kralických „hovaďná“), ba přímo dábelská. Ta se vyznačuje závistí a soupeřením. Taková moudrost (nebo chytrost, vychytralost?) člověku pomáhá urvat si co nejvíce na úkor druhých. Přestože může svému nositeli přinést v životě úspěch a uznání, bankovky věčně hodnoty netiskne.

Jinou sortou pak je podle Jakuba moudrost sestupující shůry. Ta je „především čistá, potom pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky“ (Jk 3,17). Moudrost, která není dravá. Ta politikům většinou volby nevyhrává a podnikatele nevede k rychlému zbohatnutí. Přesto právě ona pohání stroje tisknouce peníze, jež neztrácejí na hodnotě.

Kéž se moje rotačky točí!

Tomáš Coufal

Tomáš Coufal

Pošmourné, nebo radostné křesťanství?

Proč není jedno, na co se zaměříme

LUBOMÍR ONDRÁČEK

Křesťané jsou kromě jiného lidem naděje. Nejsme ti, kterým se vše daří, kdo jsou nezломní optimisté, ti stále zdraví, bohatí a šťastní, i když existují hnuty, která křesťanství takto vykresluje, a co si budeme povídat, většinou bychom rádi takoví byli. Být lidmi naděje je ovšem něco jiného.

Být lidmi naděje znamená, že víme o Bohu, který je svrchovaný, který se směje svým protivníkům a podle žalmisty jim jednou zvyráží zuby, který slíbil úžasné věci a své sliby plní. Víme, kam směřují a že tam díky Bohu i dojdou. To je důvod, proč i přes mnoho strastí („musíme skrze mnohá soužení vejít do Božího království“ – Sk 14,22) mám naději, která je v podstatě jistotou. To je také důvod, proč se můžeme přes všechny těžkosti tohoto života radovat. Mimochodem – všimli jste si někdy, jak často Pán Ježíš v evangeliích mluví o plnosti radosti, kterou můžeme, a dokonce máme mít?

Přesto někdy radostí zrovna nepřetékáme. Dokonce někdy žijeme ustaraný až bázlivý život. V kralické Bibli se píše o „pošmourné nábožnosti“ (Ko 2,23). Myslím si, že jedním z důvodů tohoto stavu je větší zaměření na skutky nepřítelů než na skutky Boží. Jinými slovy, zaměřujeme se na negativní věci. Sčítáme více porážky než vítězství. A potom se začíná Satan zdát příliš velký a Bůh příliš malý.

Nemoc už mě netrápí, ale...

Náš pohled je ovlivněn tím, jak se na věci díváme. Známy obraz říká, že sklenice je v očích jednoho poloprázdná a podle jiného poloplná. Známe muže, který uvěřil před mnoha lety. Má určitě podprůměrné IQ a chová se občas, mírně řečeno, nestandardně. Byl bych rád, kdyby byl plně uzdraven a vysvobozen. Mohu si stýskat, že se z něj nestal průměrný křesťan střední třídy, anebo si připomínat, jak na tom byl, když přišel ke Kristu, a kde jsou nyní jeho nevěřící příbuzní. Všichni nemáme stejnou startovní čáru. Věci v tomto světě nejsou fér. Proto Bůh říká, že komu bylo více dáno, od toho bude více požádáno.

Znám mnoho lidí, kteří byli uzdraveni. Víme o nich ve svém sboru, na Místě uzdravení, kde sloužím, i v jiných sborech. Za některé jsem se modlil, když je trápila nemoc. Občas je po čase

potkám a zeptám se, jak se jim daří. Mnozí bez známky vděčnosti řeknou, že nemoc už je netrápí, ale teď je trápí něco jiného. Co čekat? K Pánu Ježíši se vrátil z deseti uzdravených malomocných také jen jeden.

Jsem zaměřen na to, z čeho jsem byl uzdraven či vysvobozen, anebo na věci, které se zatím nezměnily? Jsem zaměřen na to, jak mohu více a lépe Bohu sloužit s omezeními, které v mém životě jsou (a jen nemnozí žádné omezení nemají), anebo na to, aby bylo dobře hlavně mně samému?

Zvláštní oblastí je otázka vnitřního uzdravení a trápení demony. Mnozí jsme zažili různé těžkosti, které nás ovlivňují. Někdo je i zatížen věcmi z rodiny. Osobně si myslím, že existuje něco, čemu bych pracovně řekl „generační prokletí“. Sám jsem to zažil. Naši rodiny se dotýkal okultismus jedné z mých babiček. Když mi to Bůh ukázal, vyznal jsem, že to byl hřích, oddělil jsem se od toho, a Bůh mi dal svobodu.

Jenže místo toho se můžeme zaměřit na nekonečné zkoumání hříchů našich předků, a to často na základě „zjevení“, které nic nepotvrzuje. Zkoumat hříchy svých předků z patnáctého století je úporný, nekonečný proces. Někdy si kladu otázku, od koho to zjevení je. Pokud totiž vede ke strachu ze Satanovy moci, dost pochybuji, že je od Boha. Najednou se totiž zdá, jako by Kristova krev na hříchy mých předků nestačila. Jenže ona stačí! Nepodceňujme moc Božího života, která se projevuje novým narozením z Ducha.

Koho se bojíme víc?

Možná mě trápí něco, čím se na mně provinili jiní lidé, třeba dokonce i rodiče. Je potřeba přijmout vnitřní uzdravení. Někdy je potřeba i opakovaná pastorační nebo poradenská služba a někdy je třeba vyhnat nějakého démona. Dokonce je i možné, že se na této zemi vše nevyřeší. Chudé a nemocné budeme mít kolem

sebe, dokud Pán Ježíš nepřijde. Někdy se potřebujeme naučit žít s nějakým omezením. Nevzdát výhled na vysvobození, ale zároveň nepřipustit myšlenku, že kvůli svému omezení nemohu plně následovat Krista, a mohu si tedy dovolit „kulhat na obě strany“. Hřích druhých nelegitimizuje můj hřích. Vždy je nějaké řešení, které Boha oslaví.

Někdy můžeme být úplně uhranuti mocí toho Zlého. Navštívil mne jeden muž s tím, že mu někdo řekl, že je obsazen takovým démonem, že možná není v České republice nikdo, kdo by ho mohl vysvobodit. Dotyčný

byl úplně vyděšený a přišel zkusit, zda bych toho démona náhodou nevyhnal já. Jaká lež mu byla zvěstována a jaké lži uvěřil! Copak je Hospodinova ruka v naší zemi ukráčena? Copak není ten, který je v nás, mocnější než ten, který je ve světě? Bůh zvítězil a to, že Satan je stále ještě na zemi vládcem a čas jeho svázání se teprve přibližuje, na tom nic nemění.

Není zatím vše takové, jak bychom si přáli. Naše těla jsou smrtelná, podléhají zkáze, proměna nás teprve čeká. Svět ještě leží ve zlém. Hřích a smrt stále mají moc. To je realita,

**Sčítáme více porážky
než vítězství.**

**A potom se Satan zdá
velký a Bůh malý.**

se kterou musíme počítat. S něčím počítat ale neznamená, že se tím necháme uhranout. Budeme sledovat, co se daří, a vzdávat za to Bohu chválu, nebo budeme sledovat, co se ne-daří, a budeme reptat. A reptání je v podstatě chvála pro pána tohoto věku.

Občas něco z těch dobrých věcí, které mi Pán dává, přehlédnu. Snažím se jich přehlédnout co nejméně. Vděčnost a chvála mění naše vnímání a berou Zlému moc v našem životě. Když jsme vděční, jsme také radostní. Radost v dnešním světě chybí a chybí i v církvi. Bůh nás povolal k tomu, abychom ho chválili. Chválu hledá i pán tohoto světa. Komu věnujeme větší pozornost? Koho chceme oslavit? A koho se budeme více bát?

Bázeň před Hospodinem je počátkem poznání. Počátkem čeho je bázeň před Ďáblem a zaměření na jeho skutky, není v Bibli napsáno. Ze zkušnosti vím, že se k tomu váže porážka, deprese, nevěra a paralýza. Boží skutky jsou větší a trvalejší než zlo ve světě. Jen musíme zvolit dobrý úhel pohledu.

Ing. Lubomír Ondráček je hlavním pastorem KS Praha a předsedou KMS.